

Vršovice 25.10.2009

Pozdrav: Vítám vás všechny na společné bohoslužbě, kdy se smíme těšit z Božího pozvání a radovat se ze Slova, které z Boží milosti může být světlem pro naše životy.

Píseň: 161 sl.1 (4) Tebe, Bože, chválíme

Introit: Dobrořečit budu Hospodinu v každém čase, z úst mi bude znít vždy jeho chvála. O Hospodinu mluv s chloubou, moje duše, ať to slyší pokorní a radují se. Velebte Hospodina se mnou, vyvyšujme spolu jeho jméno. Dotázal jsem se Hospodina a odpověděl mi, vysvobodil mě od všeho, čeho jsem se lekal. Ž 34,2-5

Píseň: 177 (6) Nuž Bohu děkujme

Modlitba: Pane Bože, děkujeme Ti za dnešní pozvání. Děkujeme, že dnes, tady ve vršovické modlitebně smíme prožívat zázrak Tvé milosti, která rozsvěcí světlo v lidských životech. Děkujeme, že bezpodmínečná nabídka života pro každého člověka v Ježíši z Nazareta boří všechny zdi, které jsme si mezi sebe nastavěli. Že jasný plamen Tvé lásky spaluje všechno naše sobectví a zlobu a ozařuje nám cestu skutečného života prosyceného hodnotami nejhlubšího humanismu tak, jak jsme ho směli a smíme poznávat z cesty, kterou šel Ježíš z Nazareta a jeho svědkové. Chceme Tě poprosit, abychom i my dokázali být svědky o Tvém světle do tak mnohých temnot kolem nás. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá:

Čtení: Mk 8,22-26

Píseň: 420 (56) Slunce pravdy, milosti

Text: Mk 10,46-52

Haleluja. Hospodine, klaním se ti před tvým svatým chrámem, tvému jménu vzdávám chválu za tvé milosrdenství a za tvou věrnost. Haleluja. Ž 138,2

Je to zvláštní příběh, který před námi evangelista otevírá. Příběh o Ježíšově cestě, která nám ukazuje pohled na člověka, pohled na nás samotné. Právě ono první uzdravení nevidomého Marek zasazuje na počátek Ježíšovy cesty do Jeruzaléma, během které jsme nuceni promýšlet, co se vlastně má stát, jaká je Boží vůle, k jakému životu se Pán Bůh přizává. Přátelé přivádějí nevidomého člověka k Ježíšovi. Marek otevírá příběh víry. V postavě nevidomého člověka nám nastavuje zrcadlo, abychom se sami zkusili zamyslet, abychom si uvědomili svoji situaci a zkusili vyjít ze svého uzavřeného světa a odvážili se podívat ostře a jasně na věci ve vlastním životě i životě kolem nás.

Uvědomujeme si, že to není snadné. Až příliš dobře si to uvědomujeme. Jsou tu s námi přátelé ze sboru v Bielefeldu, a to právě v době, kdy si připomínáme 20. výročí pádu Berlínské zdi. Zdi rozdělující, zdi, která byla a je symbolem toho, že lidé nemohli dobře vidět. Jeden druhého, sami sebe - prostě proto, že tato zeď a všechny zdi jí podobné bránily člověku se na vše dívat v jasném světle. Ta zeď padla a my všichni si mysleli, že uvidíme mnohem lépe. A to rozhodně ne pouze v tom politickém smyslu slova. Těšili jsme se, tak jako se malé děti těší, že budou dospělé a budou moci užívat výhod dospělosti. A najednou zjišťujeme, že je tu stále něco, co nám brání ve výhledu. Najednou zjišťujeme, že jsme unavení a bojíme se otevřít oči. Že se té dospělosti spíš obáváme. A Marek to znal už kdysi dávno a i nám píše svůj příběh, i nás chce naučit dívat se kolem sebe, i nás chce naučit být dospělými.

A tak nás na místě oněch přátel bere za ruku a vede za Ježíšem. To, co se v tom prvním, otevíracím, příběhu dozvídáme, je prostý, ale zcela zásadní fakt - ono to jde. Ježíš má skutečně moc vyvést nás z našeho uzavřeného světa na světlo, kde uvidíme zcela jasně. Kde uvidíme život. A budeme se z něj moci těšit, bude nás trápit, budeme se smát a budeme plakat - budeme žít. Není to snadné - to nám Marek také chce říct. To je za tím - pro nás velice zvláštním - uzdravovacím dvojkrokem, který působí dojmem, že Ježíš ono uzdravení nějak nezvládne najednou. Není to snadné, to máme z toho příběhu jasně cítit - ale je to v Ježíšově moci.

Ale víc už nám onen první příběh říct nechce. Nikam dál už s tím uzdraveným zrakem nechodte, říká nám evangelista. O tom tento první příběh není. Teď jděte pěkně domů - „ale do vesnice nechod!“ Pěkně si sedněte, otevřete Ježíšův příběh, vstupte do něj a jděte cestou z Betsaidy přes Cesareu Filipovu až k Jeruzalému. Naslouchejte a

přemýšlejte nad předpovědí utrpení, proměnění na hoře, promýšlejte cestu kříže, která je Boží cestou. Přemýšlejte, jaký Ježíš má moc otevřít naše oči světu kolem nás.

A Marek nás vede, pěkně krok za krokem, až těsně před Jeruzalém. Do Jericha, až k nevidomému muži jménem Bartimaios. Vede nás před Jeruzalém a ptá se, jestli skutečně chceme oslovit tohoto Ježíše, aby nám otevřel oči.

Situace nevidomého Bartimaia je zcela jiná než situace slepce z prvního příběhu. Bartimaia nikdo nepřivedl, je tu sám, jeho rozhodnutí je jeho rozhodnutí víry. On je skutečně přesvědčen, že v moci tohoto Ježíše je změnit jeho život. Tento Ježíš je tím zaslíbeným, tím, kterého posílá Pán Bůh s nabídkou života. A tak Bartimaios volá: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“

Jakoby evangelista podtrhuje naši vlastní osamocenost v této zcela zásadní chvíli. V tomto zásadním rozhodnutí víry jsme sami. To si uvědomujeme s bolestí, když stojíme bezmocně vedle člověka, kterého máme rádi a víme, že není v naší moci udělat rozhodnutí za něj. Stejně bolestně si to uvědomujeme, když takové rozhodnutí mám učinit my sami.

Je tady Ježíš a Bartimaios. Lidé okolo působí spíš zmatečně. Jednou odhánějí, podruhé vyzývají, aby Bartimaios k Ježíšovi přistoupil. Tady se nedá opřít, nedá se nalézt orientace. To zásadní musí najít Bartimaios, musíme najít my, v sobě, v rozhovoru s Ježíšem. „Co chceš abych pro tebe učinil?“ Stejnou otázku dostali v předchozím příběhu v 10. kapitole učedníci a odpovědí byla touha po pozicích - po pravici a levici Ježíšově v jeho království. O tom už jsme nedávno mluvili při bohoslužbách, máme tu před sebou jakousi směs náboženství a logiky tohoto světa. Abych někým byl, musím být v určité pozici, musím být uznáván. Učedníci nepochopili, chtějí zůstat ve svém světě, ve světě nedospělém, ve světě za zdi.

Co vlastně chceme? Je tu nabídka, kterou jsme zřetelně uslyšeli v prvním příběhu - Ježíš může otevřít oči. Ježíš skutečně nabízí život. Odvážíme se ho chtít? Odvážíme se chtít žít dospělý život, který je nám nabízen?

Zdá se mi, že tato otázka zaznívá naléhavě právě dnes, kdy kolem nás vnímáme skepsi a beznaděj ze stavu společnosti i celého světa a tato skepse a beznaděj se promítá i do osobního života. Jakoby tu nebylo nic, pro co by mělo cenu se nasadit, jakoby humanismus byl mrtvý pojem. Není lepší zavřít oči a nevidět? Není lepší znovu začít zpevňovat všechny zdi, které jsme nastavěli? Svě vlastní, soukromé „Berlínské zdi“.

„Co chceš abych pro tebe učinil?“ „Pane, ať vidím!“ Bartimaios se odvážil. Odvážil se poprosit Ježíše o život. A dostal ho. »Ježíš mu řekl: "Jdi, tvá víra tě zachránila." Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.« „Co chceš abych pro tebe učinil?“ S bázni, ale s velkou nadějí smíme i my odpovědět Ježíši z Nazareta - tomu ukřižovanému a vzkříšenému. „Pane, ať vidím!“
Amen.

Píseň: 559 (11) Ó ujmi ruku moji

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: A za to se modlím, aby se vaše láska ještě víc a více rozhojňovala a s ní i poznání a hluboká vnímavost; abyste rozpoznali, na čem záleží, a byli ryzí a bezúhoní pro den Kristův, plni ovoce spravedlnosti, které z moci Ježíše Krista roste k slávě a chvále Boží.

Fp 1,9-11

Požehnání: Ať vám milost dělá život krásným a bohatým před Boží tváří, láska ať vás provází a hřeje
a ať vás brání před chladem a mrazem lidské zloby
a Boží pravda ať vám svítí na cestu, když se moci chopí tma.

Píseň: 678 Jeden Pán, jedna víra